

ปัญหาว่าด้วยการคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นผู้อ่อนแอจากการกระทำความผิดอาญา¹

ภวนนท์ กาญจนสุวรรณ²

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้กำหนดคุ้มครองสิทธิของบุคคลผู้มีความอ่อนแอโดยสภาพ อันได้แก่ เด็ก ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพไว้ โดยบัญญัติไว้ในมาตรา 52 ว่า “เด็ก เยาวชน สตรี และบุคคล ในครอบครัวมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากรัฐ ให้ปราศจากการใช้ความรุนแรงและการปฏิบัติอันไม่เป็น ธรรม...” และมาตรา 53 บัญญัติถึงสิทธิของผู้สูงอายุว่า “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้ เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรี และ ความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ” อีกทั้งมาตรา 54 ได้บัญญัติถึงสิทธิของผู้พิการทุพพลภาพว่า “บุคคลซึ่ง พิการ หรือทุพพลภาพ มีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ” อย่างไรก็ตามในประมวลกฎหมายอาญาของไทยมิได้มีการ กำหนดให้การทำร้ายบุคคลซึ่งมีสภาพความอ่อนแอดังกล่าวเป็นเหตุฉกรรจ์แต่อย่างใด แตกต่างจากกฎหมาย ต่างประเทศในหลาย ๆ ประเทศ ที่ได้มีการบัญญัติกฎหมายในส่วนนี้ เนื่องมาจากการการทำร้ายร่างกาย บุคคลผู้ซึ่งมีความอ่อนแอโดยสภาพนั้นนอกจากจะเป็นพฤติกรรมที่ร้ายแรง ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของ ประชาชนในสังคมแล้ว ยังแสดงถึงความชั่วร้ายของจิตใจผู้กระทำเป็นอย่างยิ่ง

ความหมายของผู้อ่อนแอ กลุ่มบุคคลที่มีความอ่อนแอทางร่างกายและจิตใจ ได้แก่ สตรีมีครรภ์ ผู้สูงอายุ เด็ก ผู้พิการทางร่างกายและผู้พิการทางจิตใจ

1. สตรีมีครรภ์ การตั้งครรภ์ของหญิงเป็นการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติในการให้กำเนิดบุตร ทั้งนี้ การเปลี่ยนแปลงของหญิงตั้งครรภ์ มีหลายประการ ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ทางจิตใจ อารมณ์ และสังคม เป็นต้น นอกจากนั้น ข้อมูลทางการแพทย์ แสดงให้เห็นว่า การเปลี่ยนแปลงระบบ โครงสร้าง (Skeletal system) ของหญิงตั้งครรภ์ ส่งผลให้ร่างกายหญิงตั้งครรภ์อ่อนแออย่างชัดเจน โดย สภาพดังกล่าว หญิงตั้งครรภ์ย่อมประสบกับความยากลำบากในการปกป้องดูแลตนเองให้ปลอดภัยจาก

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาว่าด้วยการคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นผู้อ่อนแอจากการกระทำความผิดอาญา โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ จตุพร วงศ์ทองสรรค์ และ รองศาสตราจารย์รัล เล็งวิทยา

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

อาชญากรรม ในขณะที่ เมื่อผู้กระทำความผิดยอมทำให้ความผิดมีโอกาสำเร็จมากกว่ากระทำต่อบุคคลทั่วไป ดังนั้น จึงควรให้ความคุ้มครองแก่หญิงตั้งครรภ์มากกว่าบุคคลทั่วไป

2. ผู้สูงอายุ เนื่องจากร่างกายผู้สูงอายุเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน ได้แก่ ไม่คล่องแคล่วว่องไว ความจำเสื่อม อาการหลงลืม ความคิดอ่านช้าลง ที่สำคัญคือ ไม่สามารถฟื้นฟูให้กลับไปดีเทียบเท่าวัยหนุ่มสาว ผู้สูงอายุจึงประสบความยากลำบากในการปกป้องดูแลตนเอง ในขณะที่เมื่อผู้กระทำความผิด ย่อมทำให้ความผิดมีโอกาสำเร็จมากกว่ากระทำต่อบุคคลทั่วไป ดังนั้น จึงควรให้ความคุ้มครองแก่ผู้สูงอายุมากกว่าบุคคลทั่วไป

3. ผู้พิการทางร่างกาย ผู้พิการทางร่างกายมีลักษณะทางกายภาพบกพร่องผิดปกติส่งผลให้เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิต การดูแลตนเอง การประกอบอาชีพ ตลอดจนการมีกิจกรรมในสังคม แตกต่างจากบุคคลปกติ ผู้พิการทางร่างกายจึงประสบความยากลำบากในการปกป้องดูแลตนเอง ในขณะที่ เมื่อผู้กระทำความผิด ย่อมทำให้ความผิดมีโอกาสำเร็จมากกว่ากระทำต่อบุคคลทั่วไป ดังนั้น จึงควรให้ความคุ้มครองแก่ผู้พิการทางร่างกายมากกว่าบุคคลทั่วไป

4. ผู้พิการทางจิตใจ ผู้พิการทางจิตใจมีความผิดปกติหรือความบกพร่องทางจิตใจหรือสมองในส่วนของการรับรู้อารมณ์ ความคิด จนไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมที่จำเป็นในการดูแลตนเองหรืออยู่ร่วมกับผู้อื่น ผู้พิการทางจิตใจเป็นบุคคลที่มีภาวะการรับรู้ต่ำกว่าบุคคลปกติ จึงไม่สามารถปกป้องดูแลตนเองได้ ในขณะที่เมื่อผู้กระทำความผิด ย่อมทำให้ความผิดมีโอกาสำเร็จมากกว่ากระทำต่อบุคคลทั่วไป ดังนั้น จึงควรให้ความคุ้มครองแก่ผู้พิการทางจิตใจมากกว่าบุคคลทั่วไป

เมื่อพิจารณาการทำร้ายร่างกายบุคคลและการฆ่าโดยเจตนาซึ่งมีฐานะที่รัฐให้ความคุ้มครองเนื่องมาจากสภาพความอ่อนแอของบุคคล ถือเป็นการกระทำความผิดที่มีความร้ายแรงโดยพฤตินัย ทั้งนี้ เพราะเป็นการกระทำโดยผู้กระทำมีสภาพจิตใจที่ชั่วร้ายกว่าปกติธรรมดา ทำร้ายแม้กระทั่งบุคคลผู้มีสภาพความอ่อนแอ เช่น เด็ก ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ทุพพลภาพ สตรีมีครรภ์ ซึ่งบุคคลเหล่านี้หากพิจารณาในทางสังคมแล้วจะเห็นว่ามิสภาพร่างกายหรือจิตใจที่มีความอ่อนแอกว่าบุคคลทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด

ตามกฎหมายไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน มิได้มีการบัญญัติให้การทำร้ายหรือฆ่าผู้อ่อนแอให้มีบทลงโทษที่หนักขึ้นกว่าความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามธรรมดาแต่อย่างใด จะมีบ้างก็เป็นความผิดฐานทอดทิ้งเด็กตามมาตรา 306 หรือทอดทิ้งคนชราตามมาตรา 307 แต่บทลงโทษมิได้หนักขึ้นกว่าปกติแต่อย่างใด หากจะมีที่บัญญัติไว้บ้างก็เป็นกฎหมายหรือระเบียบที่ตราขึ้นมาเพื่อวัตถุประสงค์ในการดูแลเด็กหรือ

ผู้สูงอายุในทางสังคมมากกว่าที่จะคุ้มครองชีวิตหรือป้องกันภัยทางร่างกาย จากการศึกษาพบประเด็นซึ่งสามารถวิเคราะห์และสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาการกำหนดเหตุฉกรรจ์ กรณีความเสียหายที่เกิดจากการกระทำผิดต่อชีวิตและร่างกายที่กระทำต่อผู้อ่อนแอ ผู้อ่อนแอคือกลุ่มผู้ที่ควรได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายมากกว่ากลุ่มอื่น กลุ่มบุคคลที่มีความอ่อนแอทางร่างกายและจิตใจ ได้แก่ หญิงมีครรภ์ ผู้สูงอายุ เด็ก ผู้พิการทางร่างกายและผู้พิการทางจิตใจ เมื่อพิจารณาตามกฎหมายอาญาแล้วนั้น มิได้มีการบัญญัติคุ้มครองบุคคลกลุ่มนี้ไว้อย่างชัดเจนและจำเพาะ หากพิจารณาในเรื่องของความผิดฐานทำร้ายร่างกายและความผิดฐานฆ่าผู้อื่น จะเห็นได้ว่า กรณีการทำร้ายร่างกายที่เป็นการกระทำต่อกลุ่มผู้อ่อนแอ โดยตามประมวลกฎหมายอาญา มีเฉพาะมาตรา 296 และมาตรา 289 เท่านั้นที่กำหนดให้เป็นเหตุฉกรรจ์ ที่ทำให้ผู้กระทำความผิดรับโทษหนักขึ้นเท่านั้น “มาตรา 296 ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ถ้าความผิดนั้น มีลักษณะประการหนึ่งประการใดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 289 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” และมาตรา 289 ซึ่งบัญญัติว่า “ผู้ใด

- (1) ฆ่าบุพการี
- (2) ฆ่าเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำ หรือได้กระทำการตามหน้าที่
- (3) ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยหรือได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว
- (4) ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
- (5) ฆ่าผู้อื่นโดยทรนินหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย
- (6) ฆ่าผู้อื่นเพื่อเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือ
- (7) ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอา หรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้ ต้องระวางโทษประหารชีวิต”

พิจารณาวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ พบว่ากฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ในบางรัฐมีการบัญญัติคุ้มครองกลุ่มผู้อ่อนแอไว้อย่างชัดเจนทั้งฐานความผิดทำร้ายร่างกายและความผิดฐานฆ่าผู้อื่น โดยมีการกำหนดให้ความผิดดังกล่าวนี้เป็นเหตุฉกรรจ์ดังตัวอย่างดังนี้ เช่น การทำร้ายร่างกายเด็ก มลรัฐเทกซัส ตาม Texas Penal Code 1974 กำหนดว่า การทำร้ายร่างกายเด็กจะต้องได้รับโทษในชั้น Felony of the First Degree กล่าวคือ จะต้องได้รับโทษจำคุกไม่น้อยกว่า 5 ปี แต่ไม่เกิน 99 ปี ซึ่งตามปกติในความผิด

ฐานทำร้ายร่างกายธรรมดาจะได้รับโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 4000 ดอลลาร์ ตามมาตรา 22.01 (a) (1) โดยเด็กในที่นี้หมายถึง เด็ก อายุ 14 ปี หรือน้อยกว่านั้น

และผู้ที่ศึกษาได้ทำการศึกษากฎหมายของประเทศฝรั่งเศส พบว่า หากเป็นกระทำต่อกลุ่มผู้อ่อนแอ ก็จะต้องรับโทษหนักขึ้นตามมาตรา มาตรา 221-4 ยังบัญญัติถึงเหตุที่ทำให้ผู้กระทำ ความผิดได้รับโทษหนักขึ้นโดยมีโทษจำคุกตลอดชีวิตคือ

ข้อ 1. ฆ่าเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี

ข้อ 3. ฆ่าผู้อ่อนแอ ไม่ว่าจากอายุ ความเจ็บป่วย หรือความพิการ ไม่ว่าทางกายหรือจิตใจ หรือ เพราะเป็นหญิงมีครรภ์ โดยความอ่อนแอนี้ สามารถเห็นประจักษ์และผู้กระทำความผิดรู้ข้อเท็จจริงนั้น

จะเห็นได้ว่า เมื่อทำการเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศแล้ว มีการคุ้มครองกลุ่มผู้อ่อนแอไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกายหรือการฆ่าโดยเจตนา ย่อมจะต้องรับโทษหนักขึ้นทั้งสิ้น ผู้เขียนจึงเห็นว่า ควรมีการบัญญัติให้การทำร้ายหรือฆ่าผู้กลุ่มผู้อ่อนแอเป็นเหตุฉกรรจ์

2. ปัญหาความเหมาะสมในการลงโทษ จากประเด็นปัญหาที่ 1 ผู้เขียนเห็นว่าหากมีการกำหนดให้การทำร้ายหรือฆ่าผู้อ่อนแอเป็นเหตุฉกรรจ์จะต้องมีการพิจารณาในประเด็นความเหมาะสมในการลงโทษ ในประเด็นอย่างเช่นว่า เด็ก หรือผู้สูงอายุที่จะได้รับความคุ้มครองนั้น ควรมีอายุเท่าไร หรือกรณีผู้พิการจะต้องมีคำจำกัดความของคำว่า คนพิการ อย่างชัดเจน เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในการบังคับใช้ในอนาคต

3. ปัญหาการตีความกฎหมายการคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นผู้อ่อนแอ ประมวลกฎหมายอาญามุ่งคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นกลุ่มอ่อนแอในความผิดบางฐานเท่านั้น ซึ่งความผิดบางฐานความผิดก็บัญญัติคุ้มครองผู้อ่อนแอไว้ชัดเจน แต่บางฐานก็บัญญัติคุ้มครองผู้อ่อนแอไว้อย่างกว้าง ๆ อันอาจเกิดปัญหาการตีความได้ว่าความผิดฐานนั้นมุ่งคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นใครบ้าง ซึ่งการตีความกฎหมายอาญาจึงเป็นสิ่งสำคัญในการทำความเข้าใจความหมายในทางกฎหมายของตัวบทกฎหมาย โดยการตีความกฎหมายอาญาอาจตีความตามหลักภาษาที่ใช้กันทั่วไป หรือตีความตามประวัติศาสตร์ของกฎหมาย หรือตีความตามความมุ่งหมายของตัวบทกฎหมายหรือคุณธรรมทางกฎหมาย ซึ่งผู้ตีความกฎหมายมักจะใช้การผสมผสานโดยถือเอาการตีความตามความมุ่งหมายของกฎหมายเป็นหลัก ดังนั้น การตีความการคุ้มครองผู้อ่อนแอตามประมวลกฎหมายอาญาจึงต้องถือเอาการตีความตามความมุ่งหมายของตัวบทกฎหมายหรือคุณธรรมทางกฎหมายเป็นหลัก โดยวิเคราะห์เป็นความผิดฐานต่างๆ ที่คุ้มครองผู้อ่อนแอ ได้แก่ มาตรา 307 ความผิดฐานทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้ มาตรา 307 บัญญัติว่า “ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญาต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ เพราะอายุ ความป่วยเจ็บ กายพิการหรือจิตพิการ ทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้นั้นเสียโดย

ประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” คุณธรรมทางกฎหมายในความผิดฐานทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้ตาม มาตรา 307 คือภัยอันตรายต่อชีวิตซึ่งรัฐเห็นว่าผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้ เพราะอายุ ความป่วยเจ็บ กายพิการหรือจิตพิการนั้น หากถูกทอดทิ้งอาจเป็นภัยอันตรายต่อบุคคลเหล่านี้ได้ เนื่องจากเป็นบุคคลที่ไม่อาจพิทักษ์ปกป้องตนเองจากภัยอันตรายต่างๆ ได้เนื่องจากเหตุดังกล่าวความผิดฐานนี้บัญญัติให้ความคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้เพราะเหตุแห่งอายุ ความป่วยเจ็บ กายพิการหรือจิตพิการ ดังนั้น คำว่า “ผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้” เพราะอายุ ความป่วยเจ็บ กายพิการหรือจิตพิการ” อาจต้องตีความ 2 ส่วน คือ ส่วนแรก ผู้เสียหายต้องมีอายุที่มากเท่าใด ป่วยเจ็บหรือกายพิการหรือจิตพิการขนาดไหน ส่วนที่สอง ความที่ผู้เสียหายมีอายุมาก ป่วยเจ็บหรือกายพิการหรือจิตพิการ ต้องถึงขนาดที่ไม่อาจพึ่งตนเองได้และต้องอยู่ในความดูแลของผู้อื่นตามกฎหมายหรือตามสัญญา ซึ่งต้องพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไป ไม่ใช่ว่าเพียงแก่ทอดทิ้งผู้ที่มีอายุมาก ผู้ป่วย ผู้พิการทางกายหรือทางจิตแล้วจะมีความผิดตามมาตรา นี้เลย แต่ต้องพิจารณาประกอบด้วยว่าบุคคลเหล่านี้อยู่ในภาวะที่พึ่งตนเองได้หรือไม่ และการที่พึ่งตนเองไม่ได้ต้องเกิดจากเหตุดังกล่าวด้วย ซึ่งเมื่อถูกทอดทิ้ง บุคคลเหล่านี้อย่อมมีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายได้ง่ายกว่าบุคคลทั่วไป หรือผู้ที่มีอายุมากหรือคนป่วยหรือคนพิการที่อยู่ในภาวะที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ กรณีนี้อาจมีปัญหาการตีความได้ว่าอย่างไรถึงเป็นผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้ เพราะไม่ได้กำหนดไว้ชัดเจนว่าต้องอายุเท่าใด เจ็บป่วยหรือพิการขนาดไหนถึงจะเป็นผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้ ต่างจากมาตรา 306 ที่กำหนดอายุของผู้เสียหายไว้ชัดเจนว่าถ้าทอดทิ้งเด็กอายุไม่เกินเก้าปีย่อมมีความผิดตามมาตรา 306 การพิจารณาว่าเป็นการทอดทิ้งบุคคลซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 307 หรือไม่ เป็นการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาของศาลเป็นหลัก

ข้อเสนอแนะจากการศึกษา ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะที่จะนำเสนอ ดังนี้

ข้อเสนอแนะปัญหาการกำหนดเหตุการณ์ กรณีความเสียหายที่เกิดจากการกระทำผิดต่อชีวิตและร่างกายที่กระทำต่อผู้อ่อนแอจากการพิจารณาวิเคราะห์ในบทที่ 4 ผู้เขียนเห็นว่า สมควรเพิ่มเติมบทบัญญัติในมาตรา 289 โดยการบัญญัติเพิ่มการกระทำต่อผู้อ่อนแอไปด้วย ดังนี้

แก้ไขจาก มาตรา 289 ผู้ใด

- (1) มานุภาพการ
- (2) ม่าเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำ หรือได้กระทำการตามหน้าที่
- (3) ม่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยเหลือหรือได้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว
- (4) ม่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

- (5) นำผู้อื่นโดยทรมานหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย
- (6) นำผู้อื่นเพื่อเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือ
- (7) นำผู้อื่นเพื่อจะเอา หรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้

ต้องระวางโทษประหารชีวิต

แก้ไขเป็น มาตรา 289 ผู้ใด

- (1) นำบุพการี
- (2) นำเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำ หรือได้กระทำการตามหน้าที่
- (3) นำผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำความผิดตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยเหลือหรือได้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว

(4) นำผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน

- (5) นำผู้อื่นโดยทรมานหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย
- (6) นำผู้อื่นเพื่อเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือ
- (7) นำผู้อื่นเพื่อจะเอา หรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่น เพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้

(8) นำผู้อื่นแอบ

ต้องระวางโทษประหารชีวิต

ข้อเสนอแนะปัญหาความเหมาะสมในการลงโทษจากการศึกษาความเหมาะสมในการลงโทษ ผู้กระทำความผิดต่อกลุ่มผู้อ่อนแอ จึงเห็นสมควรกำหนดนิยามคำว่าผู้อ่อนแอให้ชัดเจน และกำหนดอายุว่าสมควรอายุเท่าไร และการพิจารณานั้นจะต้องถึงขั้นไหนที่จะได้รับความคุ้มครองได้เหมาะสม ผู้เขียนขอเสนอให้มีการเพิ่มบทบัญญัติคำนิยามของกลุ่มผู้อ่อนแอให้ชัดเจน ในประมวลกฎหมายอาญา ดังนี้

มาตรา... บัญญัติว่า ผู้อ่อนแอ หมายถึง เด็กผู้เยาว์ หญิงมีครรภ์ ผู้สูงอายุที่มีอายุเกินกว่า 60 ปี ผู้พิการทางด้านร่างกายและทางด้านจิตใจ หรือผู้ที่มีความผิดปกติหรือบกพร่องทางร่างกายทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ

ข้อเสนอแนะปัญหาการตีความกฎหมายการคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นผู้อ่อนแอ จากการศึกษาการตีความนิยามของคำว่า ผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้ตามมาตรา 307 นั้น เห็นได้ว่า มาตรา 307 ความผิดฐานทอดทิ้งผู้ซึ่งพึ่งตนเองไม่ได้ บัญญัติว่า “ผู้ใดมีหน้าที่ตามกฎหมายหรือตามสัญญาต้องดูแลผู้ซึ่งพึ่งตนเองมิได้ เพราะ

อายุ ความป่วยเจ็บ กายพิการหรือจิตพิการ ทอดทั้งผู้ซึ่งพึงตนเองมิได้นั้นเสียโดยประการที่น่าจะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

จากมาตราดังกล่าว ผู้เขียนเห็นสมควรว่า ควรมีการบัญญัติบทนิยามของคำว่า ผู้ซึ่งพึงตนเองมิได้ในที่นี้ ให้หมายถึงกลุ่มผู้อ่อนแอ ไม่ว่าจะเป็น เด็ก หญิงมีครรภ์ ผู้สูงอายุ และทางด้านจิตใจ หรือผู้ที่มีความผิดปกติหรือบกพร่องทางร่างกายทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ

เอกสารอ้างอิง

- ไกรฤกษ์ เกษมสันต์. คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ถึง มาตรา 366. กรุงเทพมหานคร : จิตติ ดิงศรัทย์. กฎหมายอาญา ภาค1. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติ บัณฑิตยสภา, 2556.
- ณรงค์ ใจหาญ. กฎหมายอาญา : ว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย. กรุงเทพมหานคร: วิญญูชน, 2543.
- นันทนา ชนาโนวรรณ. ความรุนแรงต่อสตรีตั้งครรภ์. กรุงเทพมหานคร: บริษัท วี.พี. (1991) จำกัด, 2555.
- ประเทือง ธนิยผล. อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2552.
- วิจิตร สุจิตานนท์. กฎหมายอาญา ภาค 1. พระนคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2507.
- สำนักอบรมศึกษา กฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2550.